

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านคุณวิภาดา กัลยาณมิตร ตอนจบ
๓๐ ม.ค. - ๒ ก.พ. ๒๕๕๕

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ บ้านคุณวิภาดา กัลยาณมิตร ตอนจบ ๓๐ ม.ค. - ๒ ก.พ. ๒๕๕๕

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น



www.dhammadhome.com

ตอนสุดท้ายที่จะนำเสนอความการสนทนาธรรม ที่ บ้านคุณวิภาดา กัลยาณมิตร อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ระหว่างวันที่ ๓๐ มกราคม ถึง ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นการสนทนาธรรมที่ท่านอาจารย์กล่าวว่าเป็นแบบสบายๆ นั้น มีเนื้อหาที่น่าสนใจ และเป็นประโยชน์อย่างมาก เพราะเป็นไปในบรรยากาศที่เป็นกันเอง มีคนจำนวนน้อย ทำให้ผู้ร่วมสนทนากล้าที่จะถามคำถามที่ตนเองสงสัย และกล้าที่จะสนทนา ซึ่งความ การสนทนาเป็นไปด้วยเรื่องความเข้าใจ ความเป็นไปของการประพฤติ ปฏิบัติของ ตนเองที่เคยมี กำลังมีอยู่ และของกระแสสังคมชาวพุทธโดยส่วนใหญ่ในปัจจุบัน ใน

ความห่างไกลจากความรู้ ความเข้าใจ ที่ถูกต้องแท้จริง จากพระธรรมคำสอนของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่มาจากการตรัสรู้ความจริงของพระองค์

ผลของการสนทนาในครั้งนี้ ทำให้ทุกท่าน มีความมั่นคงขึ้นในธรรมที่ถูกต้องจากความเมตตาของท่านอาจารย์ ที่ได้สนทนาไว้โดยละเอียด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อนและหลานของท่านสพรั่งที่ได้กล่าวในตอนท้าย ถึงความปิติความซาบซึ้งที่การมาในคราวนี้ ทำให้ท่านได้เกิดความเข้าใจขึ้น กระจำขึ้นในพระธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ จากความเมตตาของท่านอาจารย์ สมกุศลเจตนาของท่านเจ้าของบ้านทั้งสอง ซึ่งก็ทำให้ทุกคนที่ไปร่วมการสนทนาเกิดความปิติยินดี และ ร่วมอนุโมทนา ในความเข้าใจพระธรรมของท่านเหล่านั้นด้วย



อันดับถัดไปนี้ ข้าพเจ้าขอ
อนุญาตนำความการสนทนา ที่
ต่อเนื่องจากตอนที่แล้วมาเสนอให้
ทุกท่านได้พิจารณา เพื่อประโยชน์
คือความเข้าใจพระธรรมต่อไป
ดังนี้



นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ

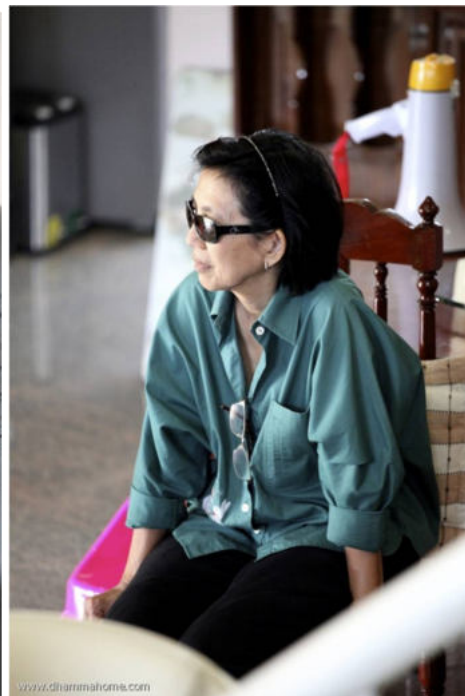




คุณอ้อ : ที่จริงแล้ว เราก็พยายามแสวงหาคำว่า ใครที่จะบอกเราได้ว่า
ทางไหน เป็นทางที่ถูก เราก็ไป อย่างที่อาจารย์บอก เพราะฉะนั้น
ก็ไปเจอคนที่บอกเรา เขาก็...ตัวไม่รู้...เนียแหละ...บอกเรา...

ท่านอาจารย์ : ค่ะ แล้วคิดว่า ใครรู้?

- คุณอ้อ :** จริงๆ ก็ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
- ท่านอาจารย์ :** นั้นนะสิคะ แล้วทำไมไม่ไป "ฟังคำสอน" หรือว่า อ่าน หรือศึกษา หรือ ไตร่ตรอง โดยละเอียดคะ? เรากลับไปหาคนอื่น ที่ไม่รู้
- คุณอ้อ :** ครับ ทีนี้ พออ่านแล้ว เกิดความสงสัยว่า...
- ท่านอาจารย์ :** อ่านอะไร? ก่อน...
- คุณอ้อ :** อ่านหนังสือ ที่อาจจะบอกว่าเป็นพระไตรปิฎก
- ท่านอาจารย์ :** อาจจะบอกว่า หรือว่า เป็นพระไตรปิฎก?
- คุณอ้อ :** เป็นพระไตรปิฎก ก็แปลมาจากภาษาบาลี ก็อาจจะเป็นการแปล คำต่อคำ เราอ่านแล้วเรารู้สึกว่า เราไม่รู้เรื่อง เราก็พยายามไปถาม ถามอาจารย์ที่เป็นพระ เป็นอะไรบ้าง ก็คือ เริ่มแสวงหาแล้ว คือ อยากจะเข้าใจ อยากจะรู้แนวทาง ว่าจะไปทางไหน ทีนี้ ก็ไปแล้ว ก็อาจจะไปไม่ถูก ก็เกิดเจตสิกที่เรียกว่า ไม่รู้ ตัวไม่รู้เนี่ยบอกเรา





- ท่านอาจารย์:** ค่ะ ก็รู้เลย ว่าไปไม่ถูก ใช่มั้ยคะ?
- คุณอ้อ :** ก็เลยหยุด ไม่คิดที่จะแสวงหา หรือ เดินต่อ ในทางนี้
- ท่านอาจารย์ :** ก็ดีที่หยุดนะคะ ไม่ตามไป (มีเสียงหัวเราะ)
- คุณอ้อ :** คือ ผมเป็นประเภท ถ้าสงสัยแล้วยังไม่คลายสงสัย ผมก็หยุด แล้วก็ไปเริ่มต้นใหม่ หรือ อาจจะเป็นเพราะว่า เราไม่เข้าใจจริงๆ ก็ได้ สิ่งทีหนังสือพยายามบอก อาจารย์ที่พยายามสอน คือ เราไม่สามารถที่จะเข้าใจได้ว่าที่เขาบอกเนีย ต้องอย่างนั้นนะ ต้องอย่างนี้นะ ก็เลยหยุดเอง
- ท่านอาจารย์ :** เขาบอกให้ "เข้าใจ" หรือบอกให้ ต้องอย่างนั้น ต้องอย่างนี้
- คุณอ้อ :** ส่วนใหญ่ จะบอกว่า ต้องอย่างนั้น ต้องอย่างนี้
- ท่านอาจารย์ :** แล้วทำได้มั้ยคะ? ต้อง ต้อง เนี่ย
- คุณอ้อ :** มันไม่ได้ไงครับ
- ท่านอาจารย์ :** เพราะฉะนั้น บอกถูกหรือเปล่า?

คุณอ้อ : ก็เข้าใจว่า มันไม่น่าจะถูก ก็เลยหยุด ไม่ไปต่อ

ท่านอาจารย์ : ที่ว่าไม่ถูกเนี่ย เพราะอะไรคะ?

คุณอ้อ : คือ เราไม่สามารถที่จะประจักษ์ได้ ว่าสิ่งที่เขาพยายามอธิบายให้ เราเข้าใจว่ามันคืออะไร อย่างที่อาจารย์กำลังบอกว่า ธรรมะ คือ สิ่งที่มีจริง ว่าเรามองเห็นว่าเราสัมผัสได้ นั่นคือสิ่งที่ป็นธรรมะ แต่ที่ผ่านมา เราเข้าใจว่า ธรรมะ คือ สิ่งที่พระพุทธเจ้าสอน ก็ไปดู ว่า พระพุทธเจ้าสอนอะไร มันก็ไปอีกทางหนึ่ง พอมาเจอคำที่ อาจารย์บอกว่า ธรรมะ คือ สิ่งที่มีจริง แล้วเรสัมผัสได้ เราเห็นได้ อันนี้ มันสัมผัสได้ทันที ก็เลยอยากจะพยายามเข้ามา ทำความ เข้าใจ พยายามให้รู้มากยิ่งขึ้นไป เพื่อจะทำความเข้าใจครับ





ท่านอาจารย์ : แล้ววิธี ที่จะได้ความรู้เนี่ย คือ อย่่างไรคะ?

คุณอ้อ : ก็สิ่งที่อาจารย์พูดเสมอๆ ก็คือ ฟัง สนทนาธรรม แต่ว่า สนทนาธรรมเนี่ย ในความเข้าใจของผมว่า มันจะต้องมีพื้นพอสสมควร ถึงจะสนทนาได้ อย่างสมมติว่า กลุ่มเล็กๆ เนี่ย เรายังพอที่จะบอกได้ว่า สิ่งที่เราสงสัย อย่่างนี้ใช่ไหม? อย่่างนี้เป็นอย่่างนี้หรือเปล่า? อะไรอย่่างนี้ มันมีโอกาส ก็เลยคิดว่า มันเป็นเรื่องที่ดี

ท่านอาจารย์ : ค่ะ เพราะฉะนั้น ตอนนี้ ฟังมาแล้วบ้าง พอรู้อะไรบ้าง? ฟังมาแล้วบ้าง ถูกต้องมั๊ยคะ? ค่ะ พอรู้อะไรบ้าง? นี่เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดค่ะ ฟัง สนทนา เพื่อประโยชน์คือ "รู้" และ "เข้าใจ" เพราะฉะนั้น ฟังมาแล้วบ้าง รู้อะไรบ้าง? ตามที่ฟัง

คุณอ้อ : ไม่รู้เข้าใจผิดหรือถูก ก็คือ เป็นสิ่งที่ฟังมาจากท่านอาจารย์ว่าทุกอย่างเนี่ย มันก็เป็นขั้น ๕ แยกๆ กันไป แต่เราเอามารวมทั้งหมดเป็นตัวเรา เพราะฉะนั้น ก็ยึดถือ ต้องพยายามแยกให้แต่ละอัน ก็เป็นอิสระของเขา จิตก็คือจิต รูปก็คือรูป อย่าไปเอารูปมาบวกกับจิต แล้วมาเป็นตัวเรา ไม่รู้ที่เข้าใจ จะเป็นอย่างนั้นต้องพยายามว่า รูปก็คือรูป จิตเขาก็มีของเขาอย่างนี้ เขาก็รับรู้ของเขาไป

ท่านอาจารย์ : นี่คือ สิ่งที่เราเข้าใจบ้าง ใช่มั๊ยคะ? เหมือนกันมั๊ยคะ?
(ท่านอาจารย์ หันไปถามคุณเกด ภรรยาของคุณอ้อ)

คุณเกด : เหมือนบ้าง แต่บางครั้งก็ไม่เหมือน อธิบายไม่ถูก คือ ความจริงเนี่ย ที่คุณอ้อพูด เกิดคิดว่า คือความจริงที่คิดได้ตอนนี้ คำเดียวค่ะ ท่านอาจารย์ ที่เราเข้าใจ



ท่านอาจารย์ : ก็ถูกต้องนะคะ คือ ธรรมะเนี่ย ต้องศึกษาทีละคำ จนกระทั่งเป็นความเข้าใจที่ชัดเจน ในคำนั้น แล้วถึงจะเป็นคำอื่น ที่ทำให้เข้าใจ คำนั้นเพิ่มขึ้น อย่างเรามีพระรัตนตรัย คือ พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทฺธ คือ พระอรหันตสัมมาสัมพุทฺธเจ้า พระธรรม ก็คือ ธรรมะที่พระองค์ทรงตรัสรู้และทรงแสดง จนกระทั่งสามารถที่จะดับกิเลสได้ แล้วก็พระสงฆ์ คือ ผู้ที่ฟังพระธรรมจนกระทั่งรู้แจ้ง ธรรมะ ตามที่ได้ยินได้ฟัง ผลก็คือว่า ดับกิเลสได้ ตามลำดับขั้น เพราะฉะนั้น พระรัตนตรัย หมายความว่าถึง รัตนะ ๓ คือ สิ่งที่ประเสริฐยิ่งกว่ารัตนะใดๆ ทั้งสิ้น คือ พระสัมมาสัมพุทฺธเจ้า ซึ่งบำเพ็ญพระบารมี ไม่มีผู้ใดที่จะมีปัญญา ความเข้าใจถูกต้อง ความเห็นถูก ในสากลจักรวาล เพราะฉะนั้น พระธรรมที่ทรงแสดง เพื่อให้คนอื่นได้เข้าใจถูกต้อง เช่นกับที่พระองค์ได้เข้าใจ ได้ตรัสรู้แล้ว





(เส้นขนมจีนที่มีลักษณะและชื่อเรียกต่างๆ กันคือ เส้นสมุนไพร ไก่ไอศ และ ตี๋องแตง)





...เพราะฉะนั้น พระธรรมเนีย ต้องละเอียด ลึกซึ้งมาก นะคะ
 ประมาทไม่ได้เลยแต่ละคำ ต้องมีความเข้าใจ ในสิ่งที่ได้ยิน ได้ฟัง
 มั่นคง ไม่ว่าจะได้ยินที่ไหน เมื่อไหร่ ความเข้าใจที่มั่นคง เพราะว่า
 ได้เข้าใจ แม้ทีละคำ ไม่เปลี่ยนแปลง เช่น ได้ยินคำว่า ธรรมะ นี้
 แน่นนอน เมื่อไหร่ พระรัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
 พระพุทธเจ้า ก็รู้สึกไม่มีข้อสงสัย แล้วก็พระสงฆ์สาวก ก็เป็น
 บุคคลที่รู้แจ้งสภาพธรรมะดับกิเลส ตามพระอรหันตสัมมาสัม
 พุทธเจ้า แต่ว่า จะเป็นพระอรหันต์ หรือว่า เป็นพระสาวกคือ
 พระสงฆ์เนีย ด้วยอะไร? ต้องด้วยธรรมะฝ่ายดินะคะ ที่สามารถที่
 จะให้ความจริง ของสิ่งที่มีจริง ๆ จนกระทั่ง ดับกิเลสได้...



...นี่ก็เตือนให้เรา ซึ่งกำลังฟัง รู้ว่า เราเนี่ย มีกิเลสแน่นนอน หรือใครไม่มี? ไซ้มัยคะ บางคน เขาบอกว่า เขาไม่มีหรอก วันนี้ไม่โลกเลย เป็นไปไม่ได้ เพราะไม่รู้จัก ว่าแท้ที่จริงแล้ว ความไม่รู้สิ่งที่กำลังปรากฏ ก็เป็นกิเลส หรือ เป็นอกุศล ด้วยเหตุนี้ คนไม่รู้เนี่ย ไม่รู้หลายอย่าง คือ ไม่รู้ว่า ตัวเองก็ไม่รู้อะไร ถ้าถามว่าไม่รู้อะไร? ก็ไม่สามารถที่จะบอกได้ว่า ไม่รู้อะไร? เพราะฉะนั้น พระธรรมที่ทรงแสดง ก็คือ ให้เข้าใจถูก ในสิ่งที่มีจริงๆ ต้องไม่ลืมนะคะ พระธรรมพูดถึงสิ่งที่มีจริงๆ เพื่อให้เกิดความเห็นถูก ความเข้าใจถูก ในสิ่งที่มีจริง...



(ท่านอาจารย์ และ คุณป้าจิต โยนลูกเปตอง ตามคำกราบเรียนเชิญของท่านสพรั่ง)

...เพราะฉะนั้น เป็นวาจาสัตยะ สัตยะ ที่เป็นวาจา คือ คำพูด สัตยะที่เป็นปัญญา สัตยะที่เป็นหนทางที่จะนำไปสู่ความรู้จริง ใน สิ่งที่ได้ฟัง เพราะฉะนั้น จะมี วาจาสัตยะ ญาณสัตยะ มรรคสัตยะ ถ้าคำพูดนั้นไม่จริง ไม่กล่าวถึงสิ่งที่มีจริงฯ นะคะ เราจะเสียเวลา ฟังไหม? ไม่รู้ว่าจะเข้าใจอะไร ทั้งๆ ที่สิ่งที่มีจริง ไม่พูดให้เข้าใจ แต่ไปพูดถึงอย่างอื่นที่ไม่มี ในขณะนี้ เพราะฉะนั้น คำนั้น ไม่ใช่ วาจาสัตยะ ถ้าวาจาสัตยะ ก็คือ คำที่พูดถึง สิ่งที่มีจริง ในขณะนี้ จนกระทั่ง สามารถที่จะรู้จริงฯ เข้าใจจริงฯ

เพราะฉะนั้น คำแรกที่ไม่ประมาท ก็คือคำว่า ธรรมะ พูดบ่อยๆ ยุติธรรม เคยพูดมั๊ยคะ? เคยพูด แต่ก็ไม่รู้หรอก ว่าอะไร? เพราะฉะนั้น ตั้งแต่เกิดจนตาย พูดคำที่ไม่รู้จัก แต่ก่อนอื่น ยังไม่ ต้องพูดถึงยุติธรรม เอาแค่ธรรม คำเดียววนะคะ ซึ่งไม่เปลี่ยน ไม่ ว่าจะเป็นที่ไหน เมื่อไหร่ก็ตาม ธรรมะ คือ สิ่งที่มีจริงฯ ทุกอย่าง

ไม่เว้นเลย เพราะฉะนั้น ไม่ว่าอะไรขณะนั้นะคะ ที่มีจริงๆ สิ่งนั้น
เป็นธรรมะ "เปื้อน" มีจริงๆ มั้ยคะ? เป็นธรรมะหรือเปล่า? เป็น
ธรรมะนะคะ "โกรธ" มีจริงๆ มั้ยคะ? เป็นธรรมะหรือเปล่า? ค่ะ
คือทุกอย่างหมดที่มีจริงนะคะ ถ้าเราใช้คำว่า ธรรมะ คือ ทุกสิ่ง
ทุกอย่างที่มีจริง เราก็ยังต้องไปค้น คิดว่า ทุกสิ่งทุกอย่างนั้น
อะไร? แต่ถ้าบอกว่า สิ่งที่มีจริงเดี๋ยวนี้ เป็นธรรมะ ไกลเข้ามาแล้ว
ใช่มั้ยคะ สิ่งที่มีจริงเดี๋ยวนี้ เป็นธรรมะ...



...เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าสอนให้เข้าใจถูกต้อง ว่าสิ่งที่มีจริง
ขณะนี้ เป็นอะไร คนอื่น บอกไม่ได้เลย แต่พระพุทธเจ้า ทรงสอน
สิ่งที่มีจริง ทั้งหมด ไม่เว้นเลย ไม่ว่าสิ่งใดมีจริง สิ่งนั้นเป็นธรรมะ
แล้วทำไมพระผู้มีพระภาค พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่บอก
ว่าเป็นคนโน้น เป็นคนนี้ แต่บอกว่า เป็นธรรมะ เพราะว่า "โกรธ"
เนี่ย จะเป็นใครคะ? เป็นคนชื่อนั้น ชื่อนี้ หรือว่า เป็นโกรธ ความ
ติดข้อง ความต้องการ จะเป็นคนชื่อนั้น ชื่อนี้ หรือว่า เป็นความ
ต้องการ ที่มีจริงๆ ไม่ว่าจะเกิดเมื่อไหร่ ที่ไหน กับใคร สมัยที่ยัง
เป็นพระโพธิสัตว์ ยังไม่ใช่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า พระ
โพธิสัตว์ยังมีความต้องการมั๊ยคะ? มี เพราะฉะนั้น ความต้องการ
ก็เป็นความต้องการ ไม่ใช่ใครเลย...





...นก มีความต้องการมั๊ยคะ? มีมั๊ยคะ? นก เดียวจะว่า เราไม่รู้จัก
นก เราไม่ไชนก แต่นก "เห็น" มั๊ย? ค่ะ แล้วนก ต้องการอะไรหรือ
เปล่า? วันหนึ่งๆ เนี่ย นก มีความต้องการอะไรหรือเปล่า?
เพราะฉะนั้น "ความต้องการ" เราบอกว่า เป็นนก แต่ความจริง
ความต้องการ อยู่ตรงไหน ก็เป็นความติดข้อง เป็นความต้องการ
ทั้งนั้น จึงใช้คำว่า ธรรมะ ไม่ใช่คำว่า ของใคร หรือว่า เป็นใคร
เพราะว่า เป็นสิ่งที่มีจริงนะคะ แล้วเราก็ต้องค่อยๆ พิจารณาว่า
แม้ว่ามีจริง ก็ยังมีติดมาก สำหรับเรา เพราะว่า ไม่เคยรู้ว่าเป็น
ธรรมะเลย แต่ละอย่าง แต่ละอย่างเนี่ย เข้าใจว่าเป็นเราหมด...



...อย่าง "เห็น" ขณะนี้ มีจริงๆ นะคะ ความจริง ของสิ่งที่มีจริง คือ ต้องเป็นสิ่งที่มีจริง ซึ่งภาษาบาลี ใช้คำว่า ธรรมะ คือ สิ่งที่มีจริง เพราะฉะนั้น "เห็น" ขณะนี้ เป็นใครหรือเปล่า? หรือว่า เป็นสิ่งที่มีจริง อย่างหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่ของใคร พระพุทธศาสนา จะมีคำว่า "อนัตตา" ไม่ใช่สิ่งหนึ่ง สิ่งใด แล้วก็ไม่ใช่ของใคร ไม่ใช่ใครด้วย แต่ใครก็เปลี่ยนสิ่งนั้น ให้เป็นอย่างอื่น ไม่ได้เลย นั่นคือ ความหมายของคำว่า ธรรมะ "ฟัง" จนกระทั่งรู้ว่า เป็นธรรมะ ทั้งหมด นั่นคือ ผู้ที่ฟังพระธรรม และเริ่มรู้จักพระพุทธเจ้า...



...เพราะฉะนั้น ตั้งแต่เคยเป็นเรา ตั้งแต่เกิด เห็นบ้าง ได้ยินบ้าง สุขบ้าง ทุกข์บ้าง ชอบบ้าง ไม่ชอบบ้าง ทุกอย่าง เป็นธรรมชาติ แต่ หนึ่ง แล้วใครก็ไปทำให้เกิด ไม่ได้ด้วย แต่เมื่อมีปัจจัย ที่ธรรมชาติ ประเภทไหนจะเกิด ธรรมชาติประเภทนั้นก็เกิด นี่ก็ธรรมชาติ เป็น อนัตตา บังคับบัญชาไม่ได้ แล้วก็ไม่ใช่ของใคร เพราะว่า เพียง เกิดขึ้น แล้วก็ดับไป และข้อสำคัญคือ ดับไปแล้ว ไม่กลับมาอีก เลย จะไปหาที่ไหนอีกก็ไม่ได้ แต่ละคน แต่ละชาติ ก็เป็นแต่ละ หนึ่งขณะ ซึ่งเกิดขึ้น เป็นอย่างนั้น แล้วก็ดับไป...อยู่ในโลกนี้ ชั่วคราวคะ อยู่ยาวนานได้มั๊ยคะ? อยู่ตลอดไปได้ไหม? ไม่ได้ ต้องไป แน่ แต่...ไปไหน?...คือ ส่วนใหญ่เนี่ย คนคิดไม่ถึงความจริงนะคะ ซึ่งทุกคนเกิดแล้วต้องตาย แล้วตายแล้วเนี่ยคะ เกิดต่อทันที แต่ การที่ใครจะเกิดเป็นอะไร ที่ไหน อย่างไร เลือกไม่ได้เลยคะ แล้วแต่กรรม





ณ กาลครั้งหนึ่ง ในสมัยที่พระพุทธศาสนาล่วงเลยมาถึงกาลบัดนี้ สองพันห้าร้อยกว่าปี ใครเลยจะรู้ว่า แม้เพียงจุดเล็กๆ ของความรุ่งเรืองในพระธรรม ได้บังเกิดขึ้นเป็นไปแล้ว ในสถานที่นี้ เป็นประกายแห่งปัญญา คือความเข้าใจถูกเห็นถูกในพระธรรมที่เกิดขึ้นแก่บุคคล แม้เพียงน้อยหนึ่ง แม้ว่าหมดไปแล้ว จบไปแล้ว ไม่มีวันที่จะหวนคืนมาได้อีก แต่ก็เป็นที่ล้ำค่า และประเสริฐที่สุด ที่ควรแก่การระลึกถึงและอนุโมทนาอย่างยิ่ง กราบอนุโมทนาในกุศลทุกประการ ของท่านพลเอกสพรั่ง และ คุณวิภาดา กัลยาณมิตร





กราบเท้าบูชาคุณท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านครับ

